

NUALA
ELLWOOD

MŮŽEŠ UTÍKAT.
ALE ON TĚ STEJNĚ NAJDE.

DŮM
U JEZERA

Dům u jezera

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

Nuala Ellwood

Dům u jezera – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

NUALA
ELLWOOD

DŮM
U JEZERA

2021

Pro Arthura a Nell

„Nenapadá mě jiná potřeba dítěte, která by byla tak silná
jako potřeba otcovské ochrany.“

– Sigmund Freud

PROLOG

Krev.

Sedím schoulená v koutě a na nic jiného nedokážu myslet. Zavřu oči, ale pořád to vidím před sebou. Temně rudou skvrnu na čerstvě napadaném sněhu.

Jeho krev.

Vstanu a podívám se z malého okénka. Sníh pořád padá. Bílé vločky poletují vzduchem a zahalují výhled na skálu a lesy za ní. Všechno vypadá stejně jako dřív, a přesto se všechno změnilo. Krajina, kterou jsem milovala a chovala ji ve svém srdci jako poklad, vypadá najednou pokřiveně. Nikde nezačíná, ani nekončí.

Je prohnílá. Úplně celá.

Nic už mi nezbylo, pomyslím si, když zavírám okno. Nic, než ty hrozné obrazy, které mi víří hlavou.

Už čtyři dny jsem nepromluvila ani slovo. Z mého srdce vyprchaly i poslední zbytky naděje. Jsem sama, naprosto sama.

Udělám pár kroků zpátky do místnosti. Pokrývka leží na podlaze v místě, kde jsem ji předtím nechala. Zkoušela jsem usnout, ale nešlo to. Pokaždé, když zavřu oči, vidím jeho tvář a připomenu si, co jsem ztratila.

Lásku.

Rodinu.

Domov.

Všechno, co jsem kdy chtěla. Všechno, co jsem kdy potřebovala. Jen jsem si to neuvědomovala a teď už je příliš pozdě.

Zvednu příkrývku a vytřepu ji. Částečky prachu vylétí do vzduchu, a jakmile se mi dostanou do nosu, rozkašlu se. A pak to zaslechnu. Ťukání. Je čím dál hlasitější a chvíli mi trvá, než si uvědomím, že přichází z přízemí. Jsou to vstupní dveře. Někdo klepe na dveře. Srdce mi poskočí naději.

Přišel zpátky. Věděla jsem, že přijde.

Běžím ke dveřím. Ještě na schodech si v duchu slíbím, že od teď už bude všechno lepší. Já budu lepší. Nebudu si stěžovat, ani se hádat. Budu vděčná za rodinu, která mi byla dána, za člověka, kterého miluji nejvíce na celém světě.

Ale když dojdu ke dveřím, ozve se ženský hlas.

„Policie. Otevřete.“

Ten ostrý, výhrůžný zvuk se zařízí do těžkých dřevěných dveří, za nimiž stojím celá roztřesená.

„Ustupte stranou.“

Následuje krátká pauza a pak ohlušující rána, která rozráží dveře dokořán, a dva uniformovaní policisté – jeden muž a jedna žena – se ke mně vrhají a chytají mě za paže.

Všechno se děje tak rychle, že sotva stačím popadnout dech. Když mě vyvádějí ven, podaří se mi zachytit několik slov.

A pak, v těch posledních vteřinách, než mě odvedou pryč, mi najednou všechno dává smysl. To ticho. Ta krev. Noční můry.

Uvědomuji si, co se stalo.

Byla jsem to já.

Já jsem ho zabila.

ČÁST PRVNÍ

I

LISA

9. prosince 2018

Joeův křik zaplňuje celý vnitřek auta. Sjíždíme z dálnice a vydáváme se po úzké klikaté vesnické cestě. Pustím co nejhlasitěji rádio a uchopím volant pevně do rukou. Doufám, že by ho *Mix pro prťata* mohl trochu uklidnit. Zpívám co nejhlasitěji a předstírám, že je všechno v naprostém pořádku, že jsme si prostě jen vyrazili na prima výlet. Můj malý chlapeček a já. Pokouším se nemyslet na Marka a na to, co udělá, až zjistí, že jsme pryč, ale jeho hlas je prostě všude. Slyším ho v hlavě, zní hlasitěji než ta hudba, a přetéká zlobou: *Ty zatracená, hloupá krávo. Cos to do prdele udělala?* Zesílím hudbu, ale Markův hlas je pořád zřetelný. A Joe na zadním sedadle začíná kvílet.

„Chci tatí! Chci tatí!“

Srdce se mi rozbuší a připomene mi záchvaty paniky, které mě poslední dobou přepadaly čím dál častěji. Vypnu hudbu, vzpomenu si na techniku, kterou jsem se učila v kurzu mindfulness, který mě donutili absolvovat, a pomalu vydechnu.

Nádech. Výdech. Nádech. Výdech.

„To je v pořádku, broučku,“ říkám, když se bušení srdce trochu zklidní. „Maminka tě vezme na velké dobrodružství. Jedeme na vesnici. Budou tam ovečky a kravičky a spousta zábavných věcí. Budeme bydlet v krásném domě. Uvidíš, že se ti to bude líbit. Slibuju.“

Podívám se do zpětného zrcátka. Jeho modré oči jsou zarudlé a opuchlé pláčem. Spodní ret se mu chvěje. Otočí hlavu a podívá se z okna.

„No tak, Joe,“ pokračuju a snažím se, abych zněla opravdu vesele. „Schválně, kdo uvidí první ovečku.“

Ale straně po obou stranách silnice jsou prázdné a pokryté silnou vrstvou jinovatky. Nejsou tu žádné ovce, žádní koně, vůbec žádná známka života. Když projíždím tou liduprázdnou krajinou, začnou se mě zmocňovat obavy. Co to, do háje, děláš, Liso?

Prostě se otoč a jeď domů, říkám si. Nemusíš to dělat. Ještě není pozdě. Ale pak si vzpomenu na Markův obličej, na tu nenávisť sálající z jeho tváře, a pomyslím na kousek papíru v mé tašce, na kterém je nakreslená cesta do bezpečí. Celé měsíce jsem ho ukrývala a teď nastal čas ho použít.

Jedu dál, ale do hlavy se mi postupně vkrádají pochybnosti. Když jsme vyráželi, cítila jsem se tak jistá, ale teď slyším v hlavě otcův hlas, pragmatický a plný nezpochybnitelných důvodů. „Nic není zadarmo, Liso.“ A jedna část mě si uvědomuje, že je to pravda. Udělala jsem největší chybu v životě?

„Nechci tebe. Chci tatí.“

Joeův hlas přerušuje tok mých myšlenek, a ačkoliv jeho slova bolí, vím, že teď nemám na výběr. Musím to udělat. Žádná jiná cesta neexistuje.

Sevřu pevně volant. Před očima se mi objeví cedule se jménem vesnice. Harrowby. Poznávám to jméno. Je uvedené na papírku. Zní dost obyčejně, ale jakmile zabočím doleva, je zřejmé, že „vesnice“ není nic jiného než několik vetchých domů, z jejichž komínů stoupá šedý dým. Ve vzduchu visí šedivá mlha. Projíždíme kolem obchodu se smíšeným zbožím, před nímž stojí stojan s novinami, a kolem hospody ozdobené již značně omšelými vánočními ozdobami. Před vstupními dveřmi se jako duch pohupuje nafukovací sněhulák. Zachvěju se. Do hlavy se mi vetřou nevíтанé vzpomínky na Vánoce v roce 2016: křik, krev – spousta krve – a strach, který se mi vryl do morku kostí, když jsem si jasně uvědomila svou situaci.

„Koukni, Joe, honem,“ vykřiknu a v chabém pokusu zlepšit jeho náladu ukážu prstem z okna. „Vidíš toho sněhuláka? Je legrační, že?“

„Chci tatí,“ zaječí Joe. „Kde je?“

Rve mi to srdce. Chce se mi na něj zakřičet, říct mu, že já jsem jeho máma, že ho miluju víc, než bude kdy schopen pochopit. Ale on by to v tuto chvíli stejně nechápal, tak jen vypustím nějaký uklidňující zvuk, vypnu rádio a pustím cédéčko s pohádkami, které jsem koupila včera. Zazní úvodní veselé tóny a pak spustí příjemný mužský hlas americkou angličtinou vyprávění *Tam, kde žijí divočiny*. Když jsem byla malá, měla jsem tu knížku moc ráda, takže doufám, že se bude líbit i Joeovi. Alespoň přestal plakat.

„Je to lepší?“ zeptám se po minutě či dvou a očima sleduji silnici. Neodpovídá. Je ponořený do příběhu.

„Díky bohu,“ zašeptám, vděčná za chvíli klidu.

Vyjedeme ven z vesnice a opět se ocitáme v otevřené krajině. Obloha pomalu tmavne. Vpravo před námi se objeví hranatý dům z červených cihel. Zamrkám. Přijedu blíž a vidím černý nápis ALL HALLOWS namalovaný na dřevěné cedulce a muže stojícího před dveřmi do kostela. Je to vikář. Naše pohledy se setkají, a když ho míjíme, cítím, jak mi po zádech přeběhne mráz. Vzpomenu si na chvíli, kdy jsem byla v kapli naposledy – s pažemi pokrytými modřinami. Rychle tu vzpomínku zaženu a opět se soustředím na cestu. Navigace mi říká, že mám opustit vesnici a jet ještě tři míle po silnici. Slova napsaná na papírku mám vrytá do paměti. *Přímo před tebou se objeví jezero. Nemůžeš to přehlédnout.*

Po obou stranách úzké silnice se zvedají kopce a svírají mě jako stránky leporela. Nebe už je tmavě šedé. Brzy bude tma. Nejsou tu žádné domy, žádní lidé. Nemíjí nás žádná auta. Hrudník mi sevře náhlý záchvat paniky a cítím, jak sevření stoupá vzhůru do hrdla. Zaměřím se na klidný hlas na cédéčku, který popisuje, jak divocí tvořové hrozivě řvou, a najednou je mi zase šest, choulím se na gauči vedle svého táty, který mi čte příběh o malém chlapci, který plul na plachetnici někam do dalek.

Ta vzpomínka mě uklidní, posadím se zpříma a znovu se soustředím na cestu, která je čím dál víc rozbitá. A pak, když dojedeme na hřeben kopce, se to přede mnou náhle objeví: obrovská temná vodní plocha. Jak se přibližujeme, z vody se vynoří tmavý stín, který pomalu nabývá konkrétních obrysů. Vidím vysokou budovu

z černých kamenů se zatlučenými okny. Tohle nemůže být ono, říkám si, a zastavuji u jezera. Vypadá to jako vězení nebo jako bláznivec, do kterého zavírali lidi ve viktoriánské době. Je jasné, že sem už celá léta nikdo nevkročil – dům se téměř rozpadá před očima. Vytáhnu papírek z kabelky a zadívám se na něj. Tajně doufám, že jsem někde špatně zabočila.

Vyhlédnu z okénka. Vedle dveří je malá tabulka, ale venku už není skoro žádné světlo, a tak nevidím, co je na ní napsáno. Složím papírek a vrátím ho zpátky do kabelky.

„Dvě minuty, Joe,“ obrátím se na syna. Tvrdě spí, ošoupaného plyšového králíka pevně přitisknutého k růžové tváříčce.

Opatrně, abych ho nevbudila, otevřu dveře auta a vystoupím ven. Vzduch je chladný a fouká ostrý vítr. Zapnu si prošívaný kabát až ke krku a vydám se k domu. Když si vzpomenu na svůj poslední rozhovor s ní, stáhne se mi žaludek. Všichni říkali, že je vyšinitá. Co když je to všechno jen nějaký zvrácený vtíp?

U břehu jezera leží zborčené molo. Vedle něj se na zčeřené hladině houpe stará loďka a bokem naráží na rozpadlou dřevěnou konstrukci. *Buch, buch, buch*. Při tom zvuku mi naskočí husí kůže, a tak rychle zamířím k domu.

Z blízka vypadá mnohem větší. Strašidelná budova, která se nade mnou tyčí jako obrovská loď. Okna jsou temná a zacákaná blátem. Přímo přede mnou se objeví mohutné dřevěné dveře s těžkým mrazným klepadlem uprostřed. Cedulka, kterou jsem zahlédla z auta, je pokrytá špínou. Přistoupím blíž a hřbetem ruky ji otřu. Vykoukne nápis, který vypadá, jako by ho napsalo dítě.

Dům na Ostrově jeřabin. Je to on. Je to ten dům.

Napůl jdu a napůl běžím zpátky do auta. Joe naštěstí stále spí ve své sedačce na zadním sedadle. Otevřu dveře na straně řidiče a vklouznu na své místo. Teď bych měla nastartovat a okamžitě odsud zmizet. To by udělal každý rozumný člověk. Jenže pak si vzpomenu na to, co jsem udělala a jak bude Mark zuřit. Nemůžu se tam vrátit. Do toho pekla už ne. Zvažuju další možnosti. Hotely. Penziony. Jenže to je jen krátkodobé řešení a s tím, kolik takové ubytování stojí, budu za pár dní bez peněz. Žádnou jinou možnost nemám. Žádnou jinou cestu ven.

Pak se otočím a zadívám se na svého spícího chlapečka, na jeho jemné světlé řasy vykukující zpod opony zlatavých kučeravých vlásků. Miluju ho tak, že to až bolí. Jsem jeho matka a musím mu být nablízku, musím ho chránit.

2

VOJÁK

Dům na Ostrově jeřabin, 2002

Tohle bude můj první zápis do deníku. Dostala jsem ho, abych si zapisovala své pokroky v přípravě na elitního vojáka. Možná si myslíte, že když jsem voják, tak určitě bydlím s dalšími vojáky na základně nebo někde v poušti, kam lidé shazují bomby. Ale já nejsem jako ostatní vojáci. Tak hlavně – nejsem dospělá, jsem děvče. Mám černé vlasy a černé oči a žiju ve velkém starém domě, z něhož je výhled na jezero. Není to hezký dům, ne jako ten v Tajné zahradě nebo Zelený dům, o nichž jsem četla v knihách, které jsem si půjčila v pojízdné knihovně. Nemá běloskvoucí okenice, ani moderní nábytek. Je to tmavý dům se starými dřevěnými trámy a kamennou podlahou. Taky nemáme moc nábytku, jen pár základních věcí. Ale serža říká, že víc nepotřebujeme.

Serža je můj táta, ale říkám mu seržo, protože byl seržantem, když byl v té věci jménem SAS. Jeho skutečné jméno je OFICIÁLNĚ TAJNÉ, i když jsem mu říkala, že umím udržet tajemství a že to nikomu neřeknu.

Kde jsem to skončila? Ach, ano. Dům. Bydlím tady celý svůj život, nic jiného jsem nikdy nepoznala. A i když si o hezkých domech ráda čtu, ten náš bych nevyměnila za nic na světě. Nevypadá moc valně, ale máme tu útulno, hlavně v zimě, když serža vytáhne staré kožešiny. Ráda sedím u krbu s nohama schovanými v kožešinách, zatímco mi serža předcítá z mé oblíbené knížky *Žabákova*

dobrodružství. Takové chvíle jsou nejlepší. Když venku mrzne a my jsme pěkně v teple a posloucháme příběhy Krysy, Žabáka, Krtka a Jezevce, mých nejlepších přátel. Možná se ptáte, jak to můžou být mí přátelé, když nejsou skuteční? To je právě to, víte. Serža z nich dělá skutečné tvory. Dělal to tak, co si pamatuju. Když čte části s Jezevcem, nasadí si brýle a jeho hlas je hluboký a zní vážně. A já toho starého jezevce hned jasně vidím. Vidím ho s knihou v ruce, protože je chytrý, ten Jezevec. Nebo „sečtělý“, jak rád říká serža.

U Žabáka si vždycky sedne vzpřímeně a nadme prsa. Chichotám se, protože v tu chvíli už to není můj serža, ale ten bláznivý Žabák štrádající sem a tam po svém domečku nebo se projíždějící po okolí v malém rychlém autíčku. „Tů, tů,“ křičí serža, sedí v křesle a předstírá, že svírá volant. „Uhněte mi z cesty!“ A pak, jako zázrakem, se s ním ocitám na cestě a cítím vítr ve vlasech, i když jsem v žádném autě nikdy neseděla.

Jak jsem řekla, serža to dokáže zařídit tak, že se všechno zdá skutečné.

Ale nejsou to jen příběhy a vojenská služba. Serža se také stará o to, abych dostala, jak říká, „řádné vzdělání“. Tím má na mysli, že se musím učit věci, které jsou důležité, věci, které mi pomůžou, až budu velká. Serža říká, že ostatní děti chodí do školy, kde se učí to, co chce vláda. A pak je díky tomu může mít pod kontrolou. Serža tvrdí, že vláda takhle udržuje lidi pěkně srovnané, takže se na nic neptají a nedělají žádné revoluce. Nejsem si jistá tím, co revoluce vlastně je, ale serža říká, že už je načase, aby tahle země zase nějakou zažila. Nicméně, serža mě učí dobře. Znáám násobilku a matematiku si procvičuju, když prodávám vajíčka, která snesly naše slepice. Venku před domem postavíme malý stánek a dáme tam ceduli, na které je napsáno ČERSTVÁ VEJCE NA PRODEJ. Prodáváme tučet za dvě libry a serža říká, že je to dobrý obchod. Můj úkol je obsluhovat, protože serža nerad mluví s lidmi, takže musím spočítat, kolik jim mám vrátit, a tak. Serža říká, že ve škole bych se takhle samostatně uvažovat nenaučila.

Když mi byly tři, serža mě naučil číst. Miluju čtení. Vedle vojenské služby je to moje nejoblíbenější činnost. Když čtu, mám pocit, že cestuju po celém světě, aniž bych musela opustit svůj pokoj. Jen

otevřu knihu a můžu se přenést daleko do Ameriky nebo do Číny, Indie nebo Afriky. A když ten příběh dočtu, tak se opravdu cítím, jako bych ta místa navštívila. Jako bych cítila horké africké slunce na kůži nebo vůni koření na indickém trhu. Řekla jsem to seržovi a on mi na to odpověděl, že svět je nebezpečné místo a že nejlepší bude, když zůstaneme tam, kde jsme. Víím, že má pravdu, ale tajně si přeju, abych mohla zažít skutečné africké slunce nebo se ponořit hluboko do vod řeky Gangy. Třeba jednou...

Ale pro teď serža říká, že tady v domě jsme v bezpečí. Že dokud držíme spolu, tak na nás nikdo nemůže. Lidé ve vesnici jsou nebezpeční a je třeba se jim vyhýbat. Viděla jsem je na vlastní oči, viděla jsem, jak se na nás dívají. Jednou jsme šli do obchodu, protože serža získal nějaké peníze za prodej ovčích kožešin a chtěl pověsit na vývěsku inzerát, že jich má ještě víc, ale jakmile jsme vešli dovnitř, tak se nás ta žena, která obchod vede, okamžitě snažila dostat ven. Řekla, že podat si inzerát stojí moc peněz, pak se postavila a položila ruce na tu věc, o které mi serža řekl, že se jmenuje pokladna, tedy něco, do čeho se schovávají peníze. „Ta blbá ženská si myslela, že ji chceme okrást,“ řekl mi serža cestou zpátky domů. „Copak neví, že máme všechno, co potřebujeme?“ To bylo naposledy, co jsem v tom obchodě byla. Potom jsme si postavili náš vlastní stánek s vajíčky a na něm byla malá krabička na peníze. Serža říkal, že naše vajíčka jsou čerstvější než to svinstvo, co mají v obchodě, a že doufá, že ta hrozná ženská už bude mít jen samou smůlu. S tím souhlasím, protože to, jak se na nás dívala, nebylo vůbec hezké. Měla jsem z toho pocit, jako bychom byli špatní lidé, já a serža, a to nejsme. Jsme hodní lidé. Jen nejsme takoví jako oni.

No nic. V domě si můžu dělat, co chci, ačkoliv do horního patra je vstup zakázán, protože serža říká, že podlaha tam je stará a prohníla a my nemáme dost peněz na to, abychom ji nechali opravit. Říká, že chodit po ní není bezpečné. Jednou, když jsem byla ještě malá, jsem tam stejně nakoukla, ale schody byly rozvrzané a viklaly se, takže jsem dostala strach, že spadnu, a rychle jsem se vrátila zpátky. Hrát si můžu venku za domem, tam, kde máme zahrádku, ze které je výhled do lesů a na kopce. Ale do lesa můžu jít jen se seržou. To je pravidlo. A do vesnice téměř nechodíme. Ale mě to tam ani

moc neláká, ne po tom, co se stalo tenkrát v tom obchodě, a kromě toho, tady se dá dělat tolik věcí. Dokonce i když venku mrzne, si uvnitř domu dokážu najít dost zábavy, a když mě serža náhodou nachytá, že koukám do prázdna, tak mi dá nějaký úkol, třeba naleštit boty, aby byly připravené na další akci, nebo nabít pušky a zase je vyprázdnit. Člověk musí být připravený na všechno. To říká serža.

A dnes jsem dostala malou ochutnávku toho, jaké to je být skutečným vojákem. Dneska mám narozeniny. Jedenácté narozeniny. Normálně, když mám narozeniny, začnu plést ponožky na zimu. Serža sbírá vlnu, která se zachytává na plotech kolem ovčí pastviny. Smotá ji do vláken a pak mi ji přinese do pokoje spolu s táckem domácích ovesných sušenek a sklenkou kozího mléka. Tohle dělal na mé narozeniny každý rok ode dne, kdy mi bylo pět a naučila jsem se plést.

Ale tyhle narozeniny jsou jiné. Místo vlny jsem dostala tenhle deník a serža mi řekl, že do něj musím každý den psát, že je to něco, co potřebuje každý dobrý voják. Taky mi řekl, že dnes je velmi významný den a že si ho budu pamatovat až do konce života.

A měl pravdu. Byl to dobrý den. Protože dnes jsem poprvé zabíla.

Začal, když byla venku ještě tma. Serža mě probudil dřív než obvykle. Bylo kolem čtvrté. Ani jsem si nemohla zkontrolovat výbavu, protože řekl, že spěcháme, že teď je na to nejlepší čas. Musíš je chytit, jen co se probudí, říkal. Zaskočit je nepřipravené.

Chtělo se mi zůstat v posteli. Venku mrzlo a neměla jsem chuť jít někam do lesa. Navíc to byly moje narozeniny, a to mě serža většinou nechává spát déle. Tak jsem si přetáhla spací pytel přes hlavu a řekla jsem mu, ať jde pryč. To byla chyba. Ještě dřív, než ta slova opustila moji pusou, jsem věděla, že mě pokárá za porušení kázně, ať už mám narozeniny, nebo ne. Ale neřekl vůbec nic a to je vždycky špatné znamení. Slyšela jsem, jak vyrazil z pokoje. Asi tak po minutě jsem vykoukla ze spacího pytle a uviděla ho, jak stojí nade mnou s kyblíkem vody. A než jsem se mohla znovu schovat do spacáku, úplně celý ho na mě vychrstl.

Voda byla ledová a já měla pocit, jako by se do mě zabodávaly stovky malých ostrých nožičků. Vykřikla jsem a vyskočila z postele.

Serža řekl, že si tu lekci snad budu pamatovat. Že únava není omluva. Že když byl ve velké válce, tak musel pochodovat pouští šest dní v kuse téměř bez spánku. A že ani nemohl zastavit, protože měl úkol, který musel splnit, že na něm záviseli další lidi. „Už nikdy nechci slyšet, že jsi unavená,“ řekl. „Slyšelas?“

Odpověděla jsem, že jsem ho slyšela jasně a zřetelně. Chvilku se na mě díval, aby se ujistil, že jsem to myslela vážně, a pak mě nechal, abych se usušila a oblékla.

O deset minut později už jsem ho následovala přes vřesoviště směrem k lesu. Venku byla tma jako v pytli. Serža šel rychle a držel svou pušku pod paží. Ve světle měsíce jsem viděla odlesky jejích kovových částí. Věděla jsem, že když se na ty odlesky budu soustředit, tak ho neztratím z očí. Neměla jsem strach. Ne v tu chvíli. A i když jsem slyšela různé zvuky, věděla jsem, že jsou to jen zvuky lesa: tvorů, kteří nechodí v noci spát, kteří jsou na lovu a pátrají po kořisti. A ti mě nikdy neděsili. Jejich zvuky ve mně budily pocit bezpečí.

Ale existují i jiné zvuky. Ty, které já neslyším, ale serža ano. Výkřiky a jakot lidí, které, jak říká, ho následují z pouště. Někdy na ně křičí něco zpátky, jindy si rukama zakryje uši a obličej se mu zkroutí bolestí. Víím, že když ty zvuky slyší, tak na něj nesmím mluvit, ale zůstávám blízko něj, aby věděl, že je v bezpečí, že není sám.

Dovedu si představit, že mě někteří lidé litují. Žiju tady sama, jen se seržou. Víím, že to, jak žijeme, je jiné. Je to jiné, než jak žijí lidé, o kterých čtu v těch vypůjčených knížkách – ti lidé bydlí ve velkých krásných domech se služebnictvem, nebo v rozkošných malých chaloupkách s pěknými závěsy v oknech, s maminkami, které pečou koláče a večer zpívají dětem ukolébavky. A je to určitě jiné, než jak žil serža, když byl malý – v něčem, čemu se říká bungalov, v místě jménem Middlesbrough, což, jak říká serža, je odsud na východ. A je to jiné, než jak žila máma, která umřela v poušti – v horce a sdílející jídlo s ostatními u velkého kulatého stolu, jako je to na fotografii.

Ale já bych neměnila. Ani za nic. I když žijeme daleko od lidí, nikdy se necítím osamělá, protože tohle místo je vlastně plné života. Dokonce i dnes ve čtyři ráno, když jsme byli serža a já jedinými lidmi venku, cítila jsem ostatní tvory okolo. Pokusím se to popsat,

jako bych tam zase byla, tam venku v lese. Slyším zvuk, který zní jako *tikety-tak, tikety-tak*. To je skřivan. Sedí nahoře na bříze jako nějaký generál vydávající rozkazy svým vojákům. Pak, jak se noříte hlouběji do lesa, slyšíte šustění listů a škrábání drápů. To jsou lišky, které se někde v roští uvelebují ke spánku. Jsou dvě. Samec a samice. On je velký a divoký, vždy má oči doširoka otevřené a vrčí, ale ona je malá a docela krotká. Občas za soumraku přichází k našemu domu. Jednou přišla až ke dveřím, zrovna když jsem čistila zeleninu na vývar. Vypadala tak hubeně a mi jí bylo tolik líto, že jsem natáhla ruku se slupkou od brambory a ona přišla blíž a vzala si ji. Má laskavý pohled, ta liška. Má jantarové oči. Jako mrtvá matka v poušti.

Asi trochu zabíhám, jak říká serža. Mluvím o liškách, když bych měla udělat zápis o velmi důležité věci, která se přihodila.

Bylo to takhle:

Poté, co jsem slyšela ty lišky, jsme ušli ještě několik metrů a dostali se do nejhlubší části lesa. Serža mířil stále vpřed, ale pak se na jednu zastavil, obrátil se ke mně a zvedl pušku. Jen trošku, abych ji viděla.

Obličej měl ve světle měsíce perlově bílý a upřeně na mě hleděl. „Připravená?“ zeptal se.

Nebyla jsem připravená. Byla jsem vyděšená. Roztřásla se mi kolena a měla jsem pocit, že budu zvracet. Serža mě zná lépe, než se znám já sama, a všiml si, že mám strach. Sklopil zbraň a pomalu se vydal ke mně.

Pak položil pušku na zem a klekl si přede mě. Jeho výraz byl na jednu takový jemný.

„Podívej se na nebe,“ řekl. „Co vidíš?“

Udělala jsem, co říkal. Nad lesem visel bílý kruh, jako nějaký obří obličej.

„Vidím jenom měsíc,“ odpověděla jsem.

„Správně,“ opáčil serža. „Měsíc. A víš co?“

Mluvil tak tiše, až jsem se k němu musela naklonit, abych ho slyšela.

„Měsíc se nebojí,“ pronesl. „Vidíš?“

Vlastně jsem nikdy nepřemýšlela nad tím, že by měsíc mohl vůbec cokoliv cítit, ale přikývla jsem.

„Ten měsíc tam nahoře,“ řekl a zadíval se na nebe, „nepřetržitě svítí, silný a jasný, i když je tam na tom širém nebi úplně sám. Chápeš?“

„Myslím, že ano,“ odpověděla jsem.

„Musíš být jako ten měsíc,“ pokračoval serža, zvedl pušku ze země a podal mi ji. „Musíš být silná a oslňující a statečná.“

Vzala jsem pušku do rukou.

„A teď,“ pronesl a vstal. „Ptám se tě ještě jednou. Jsi připravená?“

„Jsem připravená,“ odpověděla jsem. Ale nohy se mi stejně pořád třásly.

„Drž nervy na uzdě,“ pronesl. „A pamatuj, co jsem ti řekl.“

Tma pomalu ustupovala, a jak jsme kráčeli dál, občas jsem musela zamrkat, aby si oči přivykly světlu. Za zády jsem cítila seržu, ale soustředila jsem se na stezku před sebou a čekala na jakýkoliv pohyb. Měla jsem pocit, jako bych měla uši dokořán. Každý zvuk, dokonce i prasknutí větvičky nebo zamávání křídel v koruně stromů nade mnou, zněl jako výbuch.

Serža a já jsme znali ten les tak dobře, že bychom jím mohli klidně procházet se zavřenýma očima. Ale dnes ráno vypadalo všechno nějak jinak. Anebo jsem to byla já, kdo se změnil. Serža říká, že jedenáct je dobrý věk, je to věk, ve kterém vidíš svět takový, jaký je.

A v tu chvíli jsem zahlédla náš cíl.

Objevila se znenadání. Měla baculaté tělo pokryté špinavými hnědými chlupy a černé oči. Podívala se na mě. Zastavila jsem se a zůstala nehnutě stát. Slyšela jsem za sebou seržu, jak se nadechl. Nemluvil, ale v hlavě mi zněl jeho hlas, který mi říkal, co mám dělat.

„Drž pušku pevně, ale jemně zároveň. Jako bys podávala ruku nějakému ctihodnému člověku.“

Můžu vám ale říct, že udělat to není vůbec jednoduché, když se třesete zimou a strachy, ale pořád jsem se dívala na ni a postupně jsem se uklidnila.

„Zaujmi palebné postavení.“

Zapřela jsem si pušku o rameno a dívala se přímo na svou oběť. Pak jsem se opřela tváří o pažbu. V hlavě jsem slyšela seržův hlas.

„Uvolni pojistku a oči měj stále otevřené.“

Věděla jsem, co bude následovat. Hlasitý výstřel. Jenže když víte, že to má přijít, jediné, co chcete udělat, je zavřít oči a pokusit se to vytěsnit. Cítila jsem, jak se ty moje zavírají, ale donutila jsem je zůstat otevřené.

„Zamiř na cíl.“

Zadávala jsem se na ni. Něco cítila. Její oči rychle kmitaly zleva doprava. Pak jí ztuhlo tělo a byla jako jedna z těch ledových soch v knize o Narnii. Slyšela jsem seržu, jak za mnou šeptá.

„Na tři.“

Zhluboka jsem se nadechla a začala počítat.

„Jedna.“

Obtočila jsem ukazováček kolem spouště.

„Dva.“

Srdce mi bilo tak hrozně rychle, až jsem měla pocit, že mi vyskočí z hrudi.

„Tři.“

Ten zvuk byl tak hlasitý, až mě to málem shodilo na zem. Zavrátora jsem a puška se mi přetočila v ruce.

Serža se ke mně rozběhl a vzal mi pušku z rukou.

„Ježíši, opatrně, dítě,“ vykřikl. „To, co máš v ruce, je zbraň a ne hračka.“

Na okamžik jsem zapomněla, kde jsem. Zvuk výstřelu mi zněl v uších a točila se mi hlava. Pak jsem si všimla, že serža zamířil k ní, a tak jsem se sebrala a vydala se za ním na mýtinu.

„Tak co... dostala jsem ji?“ zeptala jsem se nejistě.

Serža dřepěl poblíž místa, kam upadla, ale jeho dlouhý vlněný vojenský kabát mi bránil ve výhledu.

„Seržo? Dostala jsem ji?“

Otočil se a srdce mi padlo do kalhot. Ten výraz v jeho očích jsem znala. Zklamání.

Zavrtěl hlavou.

„Střelilas ji do nohou,“ odpověděl. „Paralyzovalas ji, ale je pořád naživu.“

„Ale ona nemůže být naživu,“ vykřikla jsem.

Nedávalo mi to smysl. Seržovy instrukce jsem následovala do puntíku.